

Постояхъ, почивахъ
Нѣколко минути,
Послѣ малко, разставахъ,
Сички-тѣ напети.
— „Хайде, момци, еще малко,
„Сичко да залѣйте
„И отгорѣ сичко гладко
„Равно заравнете...
Туй продума главатаря,
Момци-тѣ остави,
Сѣкій момъкъ ся надваря:
Залива и равни.
Залѣхъ го, изравнихъ
Съсъ дребно камъне
Рѣчи, моста довършихъ
Самъ кола да мине.

XXXIV.

Сега Ненчо ся пробуди:
Той ся проборава,
Сѣкій момъкъ сега отиди
Да го утѣшава.
Пъкъ малки-тѣ шегартчета
Сѣчива събирѣтъ —
Помайвѣтъ ся, кѣтъ момчета,
Калфи-тѣ ги мѣрѣтъ.
Разхожда ся масторъ Добри
Нагорѣ, надолу,
Съзира ся, съ око мѣри
И глѣда надолу.
Обикаля на около
И вредъ го разглѣда:
— „Тукъ ще върви цѣло село —
„Якъ е — тѣй ся вижда.
А отъ Сѣверъ завѣяло
На сѣдѣ облачно
Загърмѣло, затѣнтѣло:
Сичко небѣе тъмно.